

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupený Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti žalovanému: **Magistrát města Mostu**, se sídlem Radniční 1/2, Most, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2017, č. j. 15 A 77/2015 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 23. 4. 2015, č. j. MmM/049606/2015/OSC-P/FF (dále také jen „*rozhodnutí žalovaného o návrhu*“), zamítl návrh žalobce a s odkazem na § 14 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „*zákon o přestupcích*“), rozhodl o neupuštění od zbytku výkonu sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel. Uvedená sankce byla žalobci uložena rozhodnutím žalovaného jako správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 5. 2014, č. j. MmM/059811/2014/OSC-P/FF (dále jen „*rozhodnutí o přestupku*“), které bylo na základě odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 9. 2014, č. j. 4338/DS/2014.

[2] Rozhodnutím o přestupku byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jehož se měl dopustit tím, že dne 7. 3. 2014 ve 20:10 hodin v Mostě na silnici I/13 ve směru na Bílinu při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/hod minimálně o 80 km/hod, za což mu byla udělena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení

všech motorových vozidel v délce dvanácti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného o návrhu žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 24. 10. 2017, č. j. 15 A 77/2015 – 24, zamítl jako nedůvodnou. Soud zejména zdůraznil, že se účastníci řízení neshodli v právním názoru na to, zda měl žalovaný při posuzování návrhu přihlídnout pouze ke způsobu života, který žalobce vedl během výkonu sankce (jak tvrdil žalobce), nebo i ke způsobu života, který žalobce vedl před jejím výkonem (jak oponoval žalovaný).

[4] Žalobcovu argumentaci krajský soud označil za zcela lichou. Odkázal na znění § 14 odst. 3 zákona o přestupcích a uvedl, že sankce zákazu činnosti může v některých případech značně ovlivnit běžný život či výkon povolání osoby, které byla uložena. Pro zmírnění případného dopadu byla stanovena možnost, nikoli však povinnost, správního orgánu rozhodnout o upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti. Zákon nestanoví, v jakém časovém období by měl být zkoumán a hodnocen způsob žalobcova života. Žalovaný byl povinen zkoumat žalobcův způsob života s ohledem na účel uloženého trestu zákazu činnosti. Krajský soud se ztotožnil s postupem žalovaného, který vycházel z evidenční karty řidiče obsahující záznamy o řidičské minulosti žalobce. V projednávaném případě nebylo dle názoru krajského soudu lepšího důkazního prostředku, kterým by mohlo být prokázáno případné ojedinělé protiprávní jednání žalobce či možnost jeho trvalejší nápravy. Z výpisu evidence řidičů přitom bylo zjištěno, že žalobce byl v minulosti hned devětkrát trestán, a to za překročení nejvyšší dovolené rychlosti při řízení motorového vozidla, přičemž již dvakrát bylo ze strany správních orgánů vyhověno jeho návrhu na upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel.

[5] Krajský soud dále poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného o přestupku nabylo právní moci dne 15. 10. 2014. Žalobce byl v tomto rozhodnutí poučen o skutečnosti, že je povinen ve smyslu § 113 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu (v nyní účinném znění se jedná o § 113 odst. 1 zákona o silničním provozu – pozn. soudu) odevzdat řidičský průkaz do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, avšak tuto povinnost nesplnil a navíc porušil zákaz řízení, když byl dne 17. 11. 2014 zastaven hlídkou Policie České republiky opět při řízení motorového vozidla. Z uvedeného vyplývá, že žalobce nejen v době před výkonem sankce, nýbrž i během jejího výkonu, neprojevil jakoukoliv sebereflexi a ochotu nést odpovědnost za svoje protiprávní jednání a dál vědomě porušoval právní předpisy. Postup žalovaného vyhodnotil krajský soud jako správný a legitimní. Při posuzování návrhu na upuštění od zbytku výkonu sankce byl žalovaný povinen komplexně posoudit žalobcův dosavadní způsob života, aniž by byl limitován tím, zda se podstatné skutečnosti udály před uložením sankce či později.

[6] Rozsudek krajského soudu žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadl kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Předně poukázal na to, že o přestupku ze dne 17. 11. 2014 nebylo pravomocně rozhodnuto a na stěžovatele je třeba pohlížet jako na nevinného. Dále tvrdí, že dne 17. 11. 2014 nevěděl o tom, že mu byl pravomocně uložen zákaz řízení motorových vozidel, neboť rozhodnutí o odvolání (podané proti rozhodnutí o přestupku) mu do té doby nebylo doručeno a on se nemohl seznámit s jeho závěry. V daném případě tedy absentovala subjektivní stránka skutkové podstaty přestupku a k tomuto jednání neměl žalovaný přihlížet při rozhodování o návrhu na upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu činnosti.

pokračování

[8] Dále argumentuje, že z (blíže neupřesněného) komentáře k zákonu o přestupcích vyplývá, že skutečnost, zda pachatel přestupku způsobem svého života prokázal, že další výkon uložené a z poloviny vykonané sankce není potřebný, posuzuje správní orgán mimo jiné z toho, zda pachatel přestupku v době zákazu činnosti tuto činnost nevykonával. To také podle stěžovatele plyne z analogie s úpravou trestního práva. V této souvislosti poukazuje na § 90 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „*trestní zákoník*“), podle něhož *po výkonu poloviny trestu zákazu činnosti, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce může soud podmíněně upustit od výkonu jeho zbytku, jestliže odsouzený v době výkonu trestu způsobem svého života prokázal, že dalšího výkonu tohoto trestu není třeba, anebo jestliže soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného* (zvýraznění přidal stěžovatel).

[9] Stěžovatel tvrdí, že jeho předchozí protiprávní jednání již byla zohledněna při ukládání sankce v rozhodnutí o přestupku. Pokud by k nim správní orgán přihlížel i v případě rozhodování o upuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti, byla by tím porušena zásada zákazu dvojího přičítání. A nejen to – takový postup by odepřel některým pachatelům možnost upuštění od zbytku výkonu této sankce a vedl by k výraznému oslabení její výchovné funkce. Stěžovatel se v rozhodné době, tedy v době, „*kdy mu byla známa skutečnost pravomocně uložené sankce spočívající v zákazu řízení veškerých motorových vozidel*“, zdržel výkonu této činnosti, po uvedené období nebyl shledán vinným pro žádný jiný přestupek a nedopustil se ani žádného jiného společensky škodlivého jednání. Tím prokázal, že další výkon zákazu činnosti není potřeba.

[10] Závěrem stěžovatel uvedl, že návrh podal, protože sankce měla zásadní dopad na jeho běžný život, neboť zajišťoval péči o svou rodinu, zejména přepravu dětí, jakož i výkon povolání po celé České republice i v zahraničí.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozhodnutí o návrhu a uvedl, že nedošlo k žádnému pochybení krajského soudu, které stěžovatel namítá. Poukázal na to, že na vyhovění návrhu na upuštění od výkonu zbytku sankce není právní nárok. V minulosti správní orgán stěžovateli již dvakrát vyhověl a upustil od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti, avšak i přesto došlo znovu ke spáchání přestupku.

[12] Co se týče tvrzeného porušení zásady zákazu dvojího přičítání, žalovaný uvedl, že v rámci rozhodování o návrhu nebyl stěžovatel nijak nově trestán a ani nebylo rozhodnuto o přísnější sankci. Jednalo se jen o zhodnocení, zda může být upuštění od zbytku výkonu sankce pro pachatele prospěšné; v tomto případě však bylo ze správního spisu zřejmé, že by vyhovění návrhu bylo neúčelné.

[13] Žalovaný uzavřel své vyjádření s tím, že zákon o přestupcích v § 14 odst. 3 striktně nestanovuje, v jakém časovém období by měl být zkoumán a hodnocen způsob života pachatele. S ohledem na četnost přestupků je zřejmé, že sankce stěžovatele neovlivnily a nevedly k jeho nápravě.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že o upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti správní orgán rozhoduje za použití správního uvážení, což vyplývá zejména z použití výrazu „lze“ v dispozici právní normy (viz § 14 odst. 3 zákona o přestupcích). Je tedy ponecháno na uvážení správního orgánu, zda návrhu na upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti vyhoví či nikoliv. V rámci přezkumné činnosti správní soudy přezkoumávají zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nemohou však přezkoumávat věcnou správnost rozhodnutí, tedy nahrazovat uvážení správního orgánu uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015 – 32 (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se také týkal přezkumu rozhodnutí o nevyhovění návrhu na upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel]. V nyní posuzované věci kasační soud žádné z uvedených pochybení žalovaného ohledně jeho správního uvážení neshledal.

[17] Nejvyšší správní soud se předně věnoval otázce přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel se v kasační stížnosti sice odvolává na důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jenž spočívá v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přitom však neuvádí, v čem má tato nepřezkoumatelnost spočívat. Nepřezkoumatelnost je vadou, kterou je povinen Nejvyšší správní soud zkoumat i z úřední povinnosti. Napadený rozsudek je podrobně odůvodněn, obsírně se vyjadřuje k hlavnímu žalobnímu bodu, jímž je otázka, zda žalovaný při rozhodování o upuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti mohl vzít v úvahu jednání stěžovatele v době před počátkem výkonu sankce. Na tuto otázku krajský soud odpověděl kladně a k tomu uvedl důvody na str. 4 a 5 napadeného rozsudku (viz také rekapitulace stěžejních argumentů v odstavcích [4] a [5] výše). S těmito důvody také stěžovatel polemizuje ve své kasační stížnosti. Je pravdou, že stěžovatel v žalobě stručně zmínil porušení zásady presumpce nevinu, pokud žalovaný bral v úvahu jeho jednání ze dne 17. 11. 2014. Krajský soud tuto námitku implicitně vypořádal a shledal ji nedůvodnou, když uvedl, že stěžovatel nesplnil povinnost odevzdat řídičský průkaz a navíc porušil zákaz řízení, jestliže byl dne 17. 11. 2014 zastaven hlídkou Policie České republiky opět při řízení motorového vozidla. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek je opřen o dostatek důvodů, které jsou srozumitelně vyloženy, a je tedy přezkoumatelný.

[18] Jedním z argumentů žalovaného i krajského soudu na podporu zákonnosti zkoumaného rozhodnutí o neupuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti bylo to, že stěžovatel byl dne 17. 11. 2014, tedy po právní moci rozhodnutí žalovaného o přestupku, zadržen policejní hlídkou při řízení motorového vozidla. Stěžovatel k tomu v kasační stížnosti uvádí, že mu nebylo rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí žalovaného o přestupku doručeno a že tedy v rozhodný okamžik (dne 17. 11. 2014) nevěděl o tom, že mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel. Tento argument se poprvé objevil až v kasační stížnosti. V žalobě k tomuto skutku stěžovatel pouze poukazoval na princip presumpce nevinu (viz následující odstavec) s tím, že uvedený skutek je předmětem probíhajícího správního řízení. V žalobě však neuvedl nic ohledně okolností doručování rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje o odvolání proti rozhodnutí žalovaného o přestupku, ačkoli mu nic nebránilo tuto argumentaci přednést. Z tohoto důvodu je tato kasační námitka nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nemá svůj předobraz v žalobě, a to ani alespoň v hrubých rysech. Nadto nelze odhlédnout od toho, že stěžovatel v návrhu na upuštění od zbytku výkonu zákazu činnosti výslovně uvedl, že „[z]ákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení, mně byl uložen na dobu dvanácti měsíců a vzhledem k tomu, že předmětné **rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 10. 2014 a od toho dne jej vykonávám**, tak k dnešnímu dni uplynulo z doby zákazu

pokračování

více jak šest měsíců“ (zvýraznění přidáno soudem). Nynější obrana stěžovatele, že dne 17. 11. 2014 ještě nevěděl, že mu byl pravomocně uložen zákaz řízení, je tedy s obsahem jím podaného návrhu v rozporu, neboť v něm uvedl, že uložený zákaz řízení motorových vozidel vykonává ode dne 15. 10. 2014 (tedy ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku).

[19] Stěžovatel poukázal na to, že o jeho přestupku ze dne 17. 11. 2014 (tedy týkajícího se řízení motorového vozidla navzdory uloženému zakazu činnosti) nebylo pravomocně rozhodnuto a na stěžovatele je třeba pohlížet jako na nevinného na základě principu presumpce neviny. Nejvyšší správní soud zde považuje za významné, že stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti nepopřel, že by v uvedený den skutečně řídil motorové vozidlo navzdory pravomocně uloženému zakazu činnosti. To je ovšem stěžejní, neboť v projednávaném případě nejde o právní hodnocení uvedeného jednání stěžovatele, ale o skutkovou stránku věci. Stěžovatel se naopak snaží poukázat na formální aspekty věci s tím, že tato skutečnost nemohla být vůbec zohledněna při rozhodování žalovaného o návrhu, dokud nebude pravomocně rozhodnuto o vině a trestu stěžovatele jako pachatele „nového“ přestupku. Nejvyšší správní soud této argumentaci nemůže přisvědčit z následujících důvodů.

[20] Podle § 14 odst. 3 zákona o přestupcích *od výkonu zbytku zákazu činnosti lze po uplynutí poloviny doby výkonu této sankce upustit, jestliže pachatel přestupku způsobem svého života prokázal, že její další výkon není potřebný*.

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedeného znění zákona dovozuje, že je především procesní odpovědností pachatele, aby prokázal, že další výkon správního trestu není potřebný. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel ve svém návrhu na upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu činnosti ze dne 15. 4. 2015 (na č. l. 26) uvedl, že rozhodnutí žalovaného o přestupku, jímž byl stěžovateli uložen zákaz činnosti – zákaz řízení motorových vozidel – nabylo právní moci dne 15. 10. 2014. Dále uvedl, že po celou dobu zákaz činnosti „*řádně vykonávat*“, není zde jiná překážka, která by bránila vydání rozhodnutí o upuštění, nebyl shledán vinným pro žádný jiný přestupek a nedopustil se „*ani žádného jiného společensky škodlivého jednání*“.

[22] Komentář k ustanovení § 47 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky (který lze užít i na projednávanou věc kvůli podobnosti právní úpravy nové a tehdejší) uvádí, že „[s]právní orgán tedy na základě návrhu pachatele, kterýžto k prokázání jeho důvodnosti předloží patřičné důkazy, posoudí návrh pachatele reflektující správnímu orgánu známé skutečnosti a další okolnosti (např. **pokud správnímu orgánu bude z úřední činnosti známo, že se pachatel dopouští dalších přestupků na jiném úseku, pak nepochybně nebudou dány důvody pro upuštění od výkonu zbytku tohoto správního trestu**)“ – zvýraznění přidáno soudem; viz BOHADLO, D. a kol. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2018; dostupný také v systému ASPI).

[23] Stěžovatel má obecně pravdu, že z hlediska zásady presumpce neviny bude jeho případná sankční odpovědnost za skutek spočívající v řízení motorového vozidla dne 17. 11. 2014 v rozporu s pravomocně uloženým trestem zákazu činnosti zjištěna až pravomocným rozhodnutím o jeho (případné) vině. Účelem posuzování návrhu na upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti však není zjišťovat s konečnou platností, zda se žadatel dopustil dalšího přestupku, ba dokonce jednání spočívajícího v porušení uloženého zákazu činnosti. Naopak je zde účelem posouzení tvrzení a eventuálně i důkazů nabídnutých pachatelem na podporu jeho návrhu, tedy že způsobem života prokázal, že další výkon sankce není potřebný. Tato tvrzení správní orgán přirozeně konfrontuje s poznatky ze své úřední činnosti. Je pochopitelné, že při rozhodování vezme v úvahu, že pachatel je aktuálně podezřelý z porušení zákazu činnosti,

o jehož zkrácení usiluje. Takové podezření (a probíhající správní či trestní řízení) může být sice jen nezávaznou indikací možného porušení uloženého zákazu činnosti právě s ohledem na princip presumpce neviny; jde ale o tak závažnou skutečnost, že ji správní orgán (zde žalovaný) nemůže ignorovat a oprávněně ji vezme v potaz při rozhodování. Žalovaný ostatně stěžovateli nepřičetl k tíži spáchání dalšího přestupku či jiného protiprávního jednání, o němž by dosud příslušným orgánem nebylo pravomocně rozhodnuto. Pouze reflektoval zjištěnou okolnost, že stěžovatel byl dne 17. 11. 2014 přistižen při řízení motorového vozidla, ačkoli měl tuto činnost pravomocným rozhodnutím zakázanou. Tuto samotnou skutečnost stěžovatel nerozporoval a ani v žalobě ji blíže nevysvětlil. Obdobně ani krajský soud neporušil princip presumpce neviny, neboť vycházel toliko z toho, že stěžovatel v rozporu s poučením v pravomocném rozhodnutí o přestupku neodevzdal řidičský průkaz a dne 17. 11. 2014 byl zastaven hlídkou Policie ČR opět při řízení vozidla.

[24] Stěžovateli nic nebránilo, aby poskytl žalovanému svoje vysvětlení této události a řádný „způsob života“ odpovídajícím způsobem doložil. Pokud tak však neučinil, nelze vyčítat žalovanému, že vycházel z toho, co mu bylo známo z úřední činnosti. Ani v žalobě se stěžovatel v tomto směru konkrétně nevyjádřil (viz výše v odstavci [18]).

[25] Další argument stěžovatele míří proti právnímu posouzení krajského soudu: ten totiž aproboval úvahu žalovaného, jenž mimo jiné zdůvodnil zamítavé rozhodnutí o návrhu i minulostí stěžovatele, tedy jeho jednáním před výkonem sankce zákazu činnosti. Podle stěžovatele je takový postup v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Stěžovatel také poukazuje na § 90 odst. 1 trestního zákoníku, jenž výslovně stanoví, že chování se posuzuje jen za dobu výkonu trestu.

[26] Ustanovení § 14 odst. 3 zákona o přestupcích – právě na rozdíl od obdobného ustanovení trestního zákoníku – nestanoví nic o době, za níž správní orgán bude posuzovat „způsob života“ pachatele. Omezení úvahy správního orgánu určitým časovým obdobím nelze dovozovat jen z analogie zákona, a to zejména za situace, kdy instituty sankce zákazu činnosti dle přestupkového práva a obdobného trestu dle trestního zákoníku (§ 73 trestního zákoníku) nejsou zcela srovnatelné.

[27] Především je nutné zdůraznit, že v oblasti trestního práva je rozhodnutí o upuštění od výkonu zbytku trestu doprovázeno stanovením zkušební doby až na pět let (§ 90 odst. 2 trestního zákoníku). Během ní se pachatel buď osvědčí, nebo nikoli. V posledním případě soud zpravidla rozhodne, že se trest vykoná podle § 91 odst. 1 trestního zákoníku [pokud nenastoupí jedna z alternativ dle téhož ustanovení písm. a) až c)]. Z uvedeného plyne, že v oblasti trestního práva si soudy zachovávají určitou míru kontroly nad „způsobem života“ odsouzeného během zkušební doby, zatímco v oblasti přestupků je upuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti definitivní a nelze nařídit, aby byla tato sankce vykonána, a to i kdyby se pachatel dopustil recidivy krátce po právní moci vyhovujícího rozhodnutí o návrhu na upuštění.

[28] Dále zákaz činnosti v trestním právu lze uložit na jeden rok až deset let, zatímco podle zákona o silničním provozu nejdéle na dobu dvou let (§ 125c odst. 6 zákona o silničním provozu v platném znění). Sledované období, během něhož se odsouzený má chovat řádně, bude tedy zpravidla podstatně delší v oblasti trestního práva než v oblasti přestupků. Lze tedy uzavřít, že analogie s trestním právem není v tomto směru přílehavá, a že nelze proto za přiměřeného použití § 90 odst. 2 trestního zákoníku dovozovat, že žalovaný nebyl oprávněn vzít při rozhodování o návrhu v úvahu i způsob života pachatele před právní mocí rozhodnutí o přestupku.

pokračování

[29] Smyslem institutu upuštění od výkonu sankce je zohlednit, zda dosavadní výkon uložené sankce indikuje nápravu pachatele. To znamená, zda se lze domnívat, že uložený trest, byť dosud zcela nevykonaný, splnil svůj účel. „*Způsob života*“ pachatele před dobou výkonu trestu by se měl zohlednit ve výměře uložené sankce. To ovšem neznamená, že by správní orgán nemohl vůbec zohlednit i předchozí chování pachatele z pohledu hodnocení jeho osoby. Má-li tedy správní orgán například ze své úřední činnosti poznatky o tom, že v minulosti bylo pachateli opakovaně umožněno nevykonat zbytek uloženého trestu a pachatel se přesto následně opakovaně dopustil protiprávního jednání, jde o dostatečnou indicii pro závěr, že jde o osobu, u které nelze předpokládat, že upuštěním od výkonu zbytku uložené sankce bude dosaženo cíle, který zákon s tímto institutem spojuje (viz výše).

[30] Proto je důležité, aby správní orgán při rozhodování o upuštění od výkonu sankce bral v úvahu i osobu pachatele z pohledu možnosti jeho nápravy. To v projednávaném případě žalovaný učinil, neboť se alespoň stručně zabýval vlivem dříve projednaných přestupků a uložených sankcí na osobnost stěžovatele. Nešlo tedy o to, že by toliko paušálně stěžovateli přičítel k tíži jeho recidivu před zahájením výkonu sankce.

[31] Postup žalovaného, jenž vzal v úvahu mimo jiné i dřívější přestupky stěžovatele při hodnocení jeho osoby, není ani v rozporu se zákazem dvojího přičítání. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu je tato zásada charakterizována následovně: „*Zásadu zákazu dvojího přičítání je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přiblídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 – 105).

[32] V projednávané věci však tatáž okolnost (zde stejnorodá recidiva stěžovatele) neměla sama o sobě vliv na rozhodování o tom, zda lze od výkonu zbytku uložené sankce upustit. Jak je uvedeno výše, obecně recidiva pachatele přede dnem zahájení výkonu nebude zásadně bez dalšího dostatečným důvodem pro zamítnutí návrhu. V projednávaném případě jde však o souhrn mnoha významných okolností, které vážně zpochybňují věrohodnost tvrzení stěžovatele uvedených v návrhu na upuštění od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti: (a) žalovaný opakovaně upustil od výkonu zbytku sankce zákazu činnosti (řízení motorových vozidel), avšak stěžovatel se přesto následně dopustil dalšího přestupku stejného typu, (b) stěžovatel byl přistižen při řízení motorového vozidla v rozporu s pravomocným rozhodnutím o přestupku, a (c) stěžovatel neodevzdal řidičský průkaz, ačkoli k tomu byl dle pravomocného rozhodnutí povinen. Uvedené okolnosti svědčí nepochybně o tom, že osoba stěžovatele neposkytuje záruku, že by sankce, od jejíhož výkonu by správní orgán upustil, mohla splnit svůj účel. Uvedené okolnosti naopak nasvědčují tomu, že stěžovatel opakovaně vědomě nerespektuje povinnosti, které mu byly uloženy správními rozhodnutími o přestupku. Jakkoli mu v případě, uvedeném pod písmenem (b) výše, svědčí presumpce neviny, přesto uvedená okolnost (stěžovatel nepopírá, že motorové vozidlo řídil) zpochybňuje existenci důvodů pro upuštění od výkonu zbytku sankce.

[33] Co se týče stěžovatelova důrazu na výchovnou funkci správního trestání (viz odstavec [9] výše), právě výše uvedené okolnosti nasvědčují tomu, že by sankce, pokud by byla zkrácena díky rozhodnutí o upuštění od výkonu jejího zbytku, nemohla mít na stěžovatele dostatečný výchovný vliv.

[34] Co se týče stěžovatelova tvrzení, že sankce měla zásadní dopad na jeho běžný život, neboť zajišťoval péči o svou rodinu, zejména přepravu dětí, jakož i výkon povolání, touto

argumentací nijak nepolemizuje s napadeným rozsudkem krajského soudu. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu, a stěžovatel proto musí namítat pochybení krajského soudu a brojit proti jeho závěrům. Námitky, které se míjí s důvody, pro které krajský soud rozhodl, jsou proto irelevantní a o nezákonnosti napadeného rozsudku nesvědčí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2007, č. j. 8 Afs 161/2005 – 87).

[35] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti a bylo by tak namíste mu právo na jejich náhradu přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Žalovaný sice obecně požádal o přiznání náhrady nákladů ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 1. 2018 a zdůvodnil to tím, že řízení před Nejvyšším správním soudem není jeho „běžnou agendou“. Náklady však nevyčísлил, vyjádření ke kasační stížnosti je nadto stručné a nepřineslo nic podstatně nového k dosavadní argumentaci žalovaného a k tomu, co je již obsahem správního rozhodnutí. Žalovaný vyjádření podal sám prostřednictvím pověřené úřední osoby, pouze na titulní straně uvádí, že je zastoupen JUDr. Tomášem Kindlem, advokátem. Žalovaný ovšem nepředložil plnou moc či další informace o zastoupení a provedených úkonech advokáta. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu